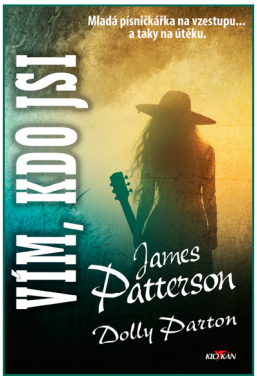

Vím, kdo jsi

James Patterson , Dolly Parton

V zrcadle ve stylu Ludvíka XVI. v ložnici apartmá 409 v hotelu Aquitaine se jen na okamžik objevila postava štíhlé ženy s jemnými rysy, modrýma očima, sevřenými pěstmi a tmavými vlasy, které za ní za běhu vlály.

Pak AnnieLee Keyesová zmizela ze skla, když ji bosé nohy kvapně odnesly do obývacího pokoje. Vyhnula se rohu pohovky z pozlaceného dřeva, vzala z ní ozdobný polštářek a hodila ho přes rameno za sebe. Vzadu křápla o zem lampa. Přeskočila kávový stolek s úhledně srovnanou hromádkou časopisů *Las Vegas* a táckem s pozorností podniku, čokoládovými lanýži Debauve & Gallais s jejím jménem napsaným polevou a posypaným tečkami z jedlého zlata. Ještě neochutnala ani jeden.

Zavadila nohou o kytici růží odrůdy Juliet, váza se převrátila a růžové květy se rozlétly po koberci.

Před sebou měla balkon s dveřmi otevřenými rannímu slunci. Vmžiku na něj doběhla a horký vzduch ji udeřil do obličeje jako pěst. Vyskočila na lehátko, přehodila pravou nohu přes zábradlí a snažila se vysoukat celá nahoru.

Pak zaváhala, balancující na tenké liště mezi hotelem a oblohou. Srdce jí bilo tak rychle, že sotva mohla dýchat. Každé nervové zakončení jiskřilo adrenalinem.

Nemůžu, pomyslela si. *Nedokážu to.*

Ale musela. Její prsty ještě po zlomek vteřiny svíraly zábradlí, než je přinutila, aby povolily. Rty se jí pohnuly v okamžiku zoufalé modlitby a pak se vrhla do vzduchu. Slunce jasně zářilo, ale její zorné pole se zúžilo do temného tunelu. Viděla jen pod sebe – obličeje obrácené vzhůru, ústa otevřená v křiku, který neslyšela přes ten svůj.

Čas se zpomalil. Roztáhla paže, jako by letěla.

Není snad let a pád jedno a totéž?

Možná, pomyslela si. *Až na přistání.*

Každá milisekunda se protáhla na hodinu, tato jednotka času byla to jediné, co jí na tomto světě zbývalo. Život byl tak zatraceně těžký a ona se drápala nahoru jen proto, aby se pak vrhla dolů. Nechtěla zemřít, ale už nebylo cesty zpět.

AnnieLee se zmítala ve vzduchu ve snaze ochránit se před tím, co přicházelo. Ve snaze zamířit k tomu jedinému, co ji mohlo zachránit.

O jedenáct měsíců dříve

AnnieLee stopovala u silnice už hodinu, když začalo lít jako z konve.

Kdo by to byl řekl? pomyslela si a vytáhla z batohu pláštěnku z benzinky. *To se dalo čekat.*

Navlékla si to igelitové pončo přes bundu a přetáhla si kapuci přes vlhké vlasy. Vítr zesílil a do laciného plastu začaly rytmicky bubnovat velké kapky deště. Ona si však zachovala úsměv na tváři a poklepávala nohou do štěrkové krajnice, jak se jí v hlavě objevil úryvek nové písně.

Je to snadné? zazpívala pro sebe.

Ne, není.
Co nadělám?
Asi nic.

Písničky psala od chvíle, co se naučila mluvit, a melodie skládala dokonce už předtím. AnnieLee Keyesová neslyšela volání drozda lesního, to *plesk plesk plesk* kapajícího kohoutku, ani rachotivý rytmus nákladního auta, který nepřecházel v melodii.

Bláznivé holky najdou muziku ve všem – to jí říkávala maminka až do dne, kdy zemřela. A píseň, která se teď AnnieLee rodila v hlavě, jí umožnila přemýšlet o něčem dalším kromě aut míhajících se kolem, jejichž posádky sedící v teple a suchu ani nezpomalily, aby se na ni pořádně podívaly.

Ne že by jim to měla za zlé – taky by si nezastavila. Ne v tomhle počasí, kdy nejspíš nevypadala o nic líp než utopená vačice.

Když uviděla, jak se k ní blíží bílý kombík jedoucí nejméně o třicet kilometrů v hodině pomaleji, než požadoval rychlostní limit, zatoužila, aby ho řídil nějaký milý starý děda, který zastaví a nabídne jí svezení. Když si ještě myslela, že si bude moct vybírat, dvě nabídky odmítla – jednu od kouřící ženy se dvěma rotvajlery na zadním sedadle a druhou od mladíka, který vypadal vyšší než Mount Everest.

Teď by si za svoji vybíravost nejraději nafackovala. Každý z těch dvou by ji popovezl aspoň o pár kilometrů, a co na tom, kdyby byla cítit kouřem.

Bílý kombík byl padesát metrů daleko, pak dvacet pět, a když dojel až k ní, přátelsky, ladně zamávala, jako by byla nějaká celebrita na krajnici Crosby Freeway, a ne jen napůl zoufalý nikdo se vším svým majetkem v batohu.

Ten starý buick se k ní plazil v pomalém pruhu a AnnieLee mávala čím dál zuřivěji, ale nepomohlo by, ani kdyby se postavila na hlavu a vystřelovala ze svých kovbojských bot duhy. Auto ji minulo a pomalu se zmenšovalo v dálce. Dupla si jako děcko a pocákala se blátem.

Je to snadné? zazpívala znovu.

Ne, není.
Co nadělám?
Asi nic.
Ale i tak se budu rvát.

Ano, bylo to chytlavé a AnnieLee podvacáté zalitovala, že si nevzala svoji oblíbenou kytaru. Nevešla by se jí však do batohu, to zaprvé, a zadruhé už visela na stěně v Jebově zastavárně.

Kdyby měla jedno přání – kromě toho vypadnout už konečně z Texasu – přála by si, aby se ten, kdo si Maybelle koupí, o ni dobře staral.

Když se AnnieLee mrkáním zbavovala dešťové vody v očích, změnila se světla centra Houstonu v pouhé šmouhy. Kdyby jen na chvilku zavzpomínala na to, jak tam žila, nejspíš by se vykašlala na stopování a prostě by se dala na útěk.

Takový liják už léta nezažila. Bylo to, jako by bůh vzal z řeky Buffalo Bayou všechnu vodu, jen aby jí ji mohl vylít na hlavu.

Třásla se, žaludek ji bolel hlady a náhle se cítila tak ztracená a rozzuřená, až jí bylo do pláče. Neměla nic a nikoho; byla švorc, sama a blížila se noc.

Pak se opět ozvala ta melodie, bylo to, skoro jako by ji slyšela v dešti. *Dobře,* pomyslela si, *není pravda, že nemám nic. Mám hudbu.*

A tak se nerozplakala. Místo toho si zazpívala.

Dokážu to?
Možná ano.

Zavřela oči a přestavila si samu sebe někde na jevišti, jak zpívá uchvácenému obecenstvu.

Vzdám to?
Tak to ne.

Cítila, jak neviditelný dav zadržuje dech.

Budu se rvát i jednou nohou v hrobě.

Když v ní ta píseň kypěla, měla pevně zavřené oči a obličej obrácený k obloze. Pak zatroubil klakson a AnnieLee Keyesová skoro vyskočila ze svých kovbojských bot.

Mávala nad hlavou dvěma vztyčenými prsty na tahač, když tu uviděla, jak zazářila jeho brzdová světla.

Objevila se kdy na světě krásnější barva? AnnieLee by na oslnivou červeň těch brzdových světel dokázala napsat ódu.

Když dobíhala k tahači, otevřely se dveře na straně spolujezdce dokořán. Vytřela si déšť z očí a podívala se na svého zachránce. Z výšky skoro dvou metrů se na ni usmíval šedovlasý muž s měkkým břichem, který ji pozdravil smeknutím kšiltovky jako venkovský gentleman.

„Rychle dovnitř, než se utopíte," zavolal.

Poryv větru hnal déšť vodorovně a AnnieLee už neváhala ani vteřinu. Popadla kliku dveří a vytáhla se na sedadlo spolujezdce, zatímco z ní všude kapala voda.

„Děkuju," vydechla. „Už jsem se bála, že tady budu muset strávit celou noc."

„To by bylo drsný," řekl ten muž. „Dobře že jsem jel kolem. Stopaře bere málokdo. Kam máš namířeno?"

„Na východ," odpověděla, zatímco si stáhla pláštěnku, zmuchlala ji a nacpala do těžkého batohu. Příšerně ji bolela ramena – a nohy vlastně také.

„Jmenuju se Eddie," představil se ten muž a podal jí ruku.

„Já jsem… Ann," řekla a potřásla mu jí.

Chvilku svíral její prsty a pak je pustil. „Fakticky tě rád poznávám, Ann." Pak zařadil rychlost, podíval se přes rameno a vyjel do jízdního pruhu.

Nějakou dobu mlčel, což AnnieLee naprosto vyhovovalo, ale pak přes hluk v kabině zaslechla, jak si Eddie odkašlal. „Zamáčíš mi celý sedadlo," řekl.

„Promiňte."

„Na, můžeš si aspoň utřít obličej," řekl a hodil jí do klína červený šátek. „Jen klid, je čistej," dodal, když zaváhala. „Žena mi jich vyžehlí tucet pokaždý, když někam jedu."

Zmínka o jeho ženě AnnieLee trochu uklidnila, tak si přitiskla šátek na tváře. Voněl po aviváži. Poté co si otřela obličeje a krk, nevěděla, jestli mu ho má vrátit, proto ho jen zmuchlala v ruce.

„Stopuješ často?" zeptal se Eddie.

AnnieLee pokrčila rameny – nechápala, proč by ho to mělo zajímat.

„Poslechni, vsadím se, že jsem začal řídit dávno předtím, než ses narodila, a už jsem viděl leccos. Leccos *špatnýho*. Nikdy nevíš, komu můžeš věřit."

Pak uviděla, jak se k ní blíží jeho velká ruka, a trhla sebou.

Eddie se zasmál. „Klídek. Jenom přidám topení." Otočil knoflíkem a do tváře jí dýchl teplý vzduch. „Jsem jeden z těch hodnejch," řekl. „Manžel, táta, domek na předměstí, klasika. Sakra, mám dokonce i zatracenýho pudla, i když to byl manželčin nápad. Já chtěl australskýho honáckýho psa."

„Jak staré jsou vaše děti?" zeptala se AnnieLee.

„Čtrnáct a dvanáct," odpověděl. „Kluci. Jeden hraje fotbal a ten druhej šachy. Jen si to představ." Zvedl otlučenou termosku. „Napij se kafe, jestli chceš. Ale dávej bacha, nejspíš je ještě pekelně horký."

AnnieLee mu poděkovala, ale na kávu byla příliš unavená. I na mluvení. Dokonce se Eddieho ani nezeptala, kam jede, ale bylo jí to celkem jedno. Seděla v teplé, suché kabině a nechávala svoji minulost za sebou rychlostí

sto deseti kilometrů v hodině. Smotala si pláštěnku jako polštář a opřela si hlavu o okno. Snad bude všechno v pořádku.

Musela pak usnout, protože když otevřela oči, uviděla značku s nápisem Lafayette, Lousiana. Reflektory tahače prořezávaly hustý déšť a z rádia zněla píseň Kennyho Chesneyho. A na stehně jí ležela Eddieho ruka.

Zírala dolů na jeho velké klouby a její mysl se pomalu vynořovala z mlhy snu. Potom se podívala na něho. „Myslím, že byste ze mě měl tu ruku radši sundat," řekla.

„Už jsem si říkal, jak dlouho budeš ještě spát," řekl Eddie. „Začal jsem se cítit osaměle."

Pokusila se jeho ruku odstrčit, ale on zesílil stisk.

„Uvolni se," řekl. Jeho prsty se jí zarývaly do stehna. „Co kdyby sis poposedla blíž ke mně, Ann? Můžeme se trochu pobavit."

AnnieLee zaskřípala zuby. „Jestli ze mě tu ruku nesundáte, budete litovat."

„Teda kočko, ty se nezdáš," řekl. „Prostě se uvolni a nech mě dělat, co mám rád." Posunul ruku výš po jejím stehně. „Jsme tady sami."

AnnieLee bušilo srdce až v krku, ale nezvýšila hlas. „Tohle bych ti neradila."

„Ale no tak."

„Varuju tě," řekla.

Eddie se jí v podstatě vysmál. „A co uděláš, kočko? Začneš křičet?"

„Ne," řekla. Sáhla do kapsy bundy, vytáhla pistoli a namířila mu ji na hruď. „Udělám *tohle*."

Eddieho ruka jí odlétla ze stehna tak rychle, že nebýt tak rozhořčená, rozesmála by se.

Rychle však setřásl překvapení a v jeho přimhouřených očích se zle zablesklo. „Vsadím sto babek, že z toho ani neumíš vystřelit," řekl. „Radši ten kvér schovej, než si ublížíš."

„Já že ublížím *sobě*?" opáčila AnnieLee. „Ta hlaveň míří na tebe, pitomče. A teď se omluv, že ses mě dotknul."

Ale Eddieho se zmocnil vztek. „Ty vyzáblá tulačko, tebe bych se nedotknul ani hráběma! Nejspíš jsi jenom další kamióňácká kur–"

Stiskla spoušť a kabinu naplnil hluk. Nejprve výstřel a pak řev toho hloupého řidiče.

Tahač se smýkl ze strany na stranu a někde za nimi se ozvalo troubení. „Co to sakra děláš, ty bláznivá couro?"

„Zastav," přikázala mu.

„Ani náhodou ne–“

Znovu zvedla pistoli. „Zastav. Nežertuju,“ řekla.

Klející Eddie zabrzdil a zajel na krajnici. Když kamion zastavil, AnnieLee řekla: „Teď vystup. Nech klíčky v zapalování a motor běžet.“

Prskal a prosil, teď s ní pokoušel smlouvat, ale ona se neobtěžovala naslouchat ani jedinému slovu z jeho úst.

„Vystup,“ zopakovala. „Hned.“

Zamávala na něho pistolí a on otevřel dveře. Lilo tak hustě, že byl promočený, ještě než seskočil na zem.

„Ty bláznivá, blbá špíno –“

AnnieLee zvedla pistoli tak, aby mu mířila přímo na ústa, tak je zavřel. „Vypadá to, že o pár kilometrů dál je odpočívadlo,“ řekla. „Můžeš si užít hezkou procházku a osvěžující sprchu k tomu, úchyle.“

Zabouchla dveře, ale zatímco se snažila přijít na to, jak tahač rozjet, cítila ho bušit na bok kabiny. Vystřelila ještě jednou, z okénka, a on toho nechal, než našla spojku a plyn.

Pak AnnieLee popadla řadicí páku. Její nevlastní táta byl sice největší kretén na světě, ale naučil ji řídit s manuálem. Uměla řadit s meziplynem a naslouchat otáčkám motoru. A možná neměla pouze hudební talent, protože netrvalo dlouho a kamion s trhnutím vyjel z krajnice do jízdního pruhu a nechal řvoucího Eddieho daleko vzadu.

Já řídím, pomyslela si v euforii. *Já řídím!*

Zatroubila na klakson a rozjela se hlouběji do tmy. A pak začala zpívat.

Hnána k šílenství, hnána na hranu,
hnána k bodu, odkud není návratu.

Rytmicky klepala do volantu.

Hnána k rozumu,
hnána k práci,
hnána být lepší s každým dnem.

Ten poslední verš ji rozesmál. Jasně, zítra bude líp – protože zítra znovu vyjde slunce a ona na zítra rozhodně *neměla v plánu* unést tahač s návěsem.

Ruthanna nemohla dostat tu zatracenou melodii z hlavy. Klesající tónová řada v C dur znějící jako napnutá gumička volala po textu, basové lince, písni, která by v něm pulsovala. Klepala dlouhými nehty na stůl, zatímco procházela e-maily.

„Později," řekla, aniž přesně věděla, jestli sobě nebo té melodii. „Věnujeme ti trochu pozornosti, až chlapci přijdou hrát."

Bylo devět hodin ráno a ona už vyřídila šest naléhavých žádostí, aby Ruthanna Ryderová, jedna z největších královen country hudby, poctila svou královskou přítomností nějakou velkou událost v tomto odvětví.

Nechápala to, ale lidem prostě nedocházelo to, co jim neustále opakovala: že se vzdala své koruny. Ruthanna už nechtěla nosit vysoké podpatky, umělé řasy a nasazovat ten svůj zářivý jižanský úsměv. Nechtěla stát na horkém, jasně osvětleném pódiu v šatech tak těsných, že ji z nich bolela žebra. Neměla chuť vkládat své srdce do melodie, která by přivedla k slzám tisíce párů očí, včetně jejích. Kdepak, odvedla svoji práci a skončila. Stále psala písničky – nemohla s tím přestat, ani kdyby chtěla –, ale pokud si svět myslel, že je někdy uslyší, čekalo ho velké překvapení. Skládala teď jen sama pro sebe.

Do místnosti vešla její asistentka Maya s pomačkaným papírovým sáčkem v jedné ruce a hromadou pošty v druhé a Ruthanna zvedla oči od monitoru.

„Slunce se dneska od tvých zlatých desek odráží zvlášť jasně," řekla Maya.

Ruthanna si povzdechla. „Ale no tak, Mayo. Jsi *jediný člověk*, na kterého se můžu spolehnout, že mě nebude obtěžovat s mojí takzvanou kariérou. Určitě volal Jack s další ‚nabídkou, jaká se neodmítá', že?"

Maya se jenom zasmála, což byl její způsob, jak říct *Na to vsaď svůj bílý zadek.*

Jack byl Ruthannin manažer – no, *bývalý* manažer. „Tak jo, co po mně chce dneska?"

„Nechtěl mi to povědět. Ale řekl, že nejde o to, že by to chtěl *on*. Má na mysli něco, co chceš ty."

Ruthanna si melodicky odfrkla. „*Já* jenom chci, aby mi všichni dali pokoj. Proč si myslí, že je to jinak, je nad moje chápání." Zvedla svůj zvonící telefon, umlčela ho a pak ho hodila přes místnost na čalouněnou pohovku.

Maya sledovala ten nepodstatný záchvat vzteku s naprostým klidem. „Říká, že svět pořád hladoví po tvém hlase. Po tvých písních."

„No, trocha hladu nikomu neublíží.“ Potutelně se na svou asistentku usmála. „Ne že bys měla s hladem velké zkušenosti.“

Maya si položila dlaň na kyprý bok. „Zrovna *ty* mi máš co říkat,“ odsekla.

Ruthanna se zasmála. „Zásah. Ale kdo najal jako mého osobního kuchaře právě Louieho, odborníka na grilovaná žebírka? Mohla jsi vybrat nějakého specialistu na saláty.“

„Mohla, ale nevybrala,“ řekla May. Položila do Ruthannina kastlíku na došlou poštu hromádku dopisů a podala jí ten papírový sáček. „To je od Jacka.“

„Co to je, muffiny? Říkala jsem Jackovi, že tenhle měsíc vynechávám sacharidy,“ zabručela Ruthanna.

Ne že by Jack věřil čemukoli, co mu v poslední době řekla. Když spolu mluvili naposledy, svěřila se mu, že se chystá začít zahradničit, a on se tak rozesmál, až upustil mobil do bazénu. Když jí zavolal zpět ze své pevné linky, stále ještě smíchy lapal po dechu. „Nedokážu si tě představit, jak stříháš růže, stejně jako si nedokážu představit, jak se svlékáš a jezdíš po Lower Broadway na stříbrném oři jako Lady Godiva z Nashvillu,“ řekl.

Její strohá odpověď – že už stejně není sezóna na stříhání růží – ho nepřesvědčila.

„Ba ne,“ řekla Maya. „Tohle rozhodně *nejsou* muffiny.“

„Podívala ses dovnitř?“

„Požádal mě o to. Řekl, že když je uvidím, postarám se, abys to otevřela. Jinak se bál, že bys ten sáček mohla vyhodit do popelnice, a to by byla… no, škoda něčeho hodně třpytivého.“

„Tak třpytivého?“ opáčila Ruthanna už se zájmem.

Maya zavrtěla hlavou, jako by chtěla říct *Ty vůbec nevíš, jaké máš štěstí.* Ale protože milá Maya měla manžela, který jí každý pátek kupoval květiny a téměř líbal zem, po které chodila, měla sama také značné štěstí. Ruthanna, rozvedená už sedm let, dostávala dárky jen od lidí, kteří od ní něco chtěli.

Vzala si sáček, rozevřela ho, podívala se dovnitř a tam, na dně – ani ne v sametové krabičce – ležel pár diamantových náušnic. Každá byla dlouhá jako její ukazováček včetně umělého nehtu. „No to mě podrž,“ zvolala Ruthanna.

„Přesně. Už jsem si je vygooglovala,“ řekla Maya. „Cena k doptání.“

Ruthanna je pozvedla tak, že dokonale zachytily světlo a vrhly na stůl duhové odrazy. Diamantů měla spoustu, ale tyhle byly velkolepé. „Vypadají jako náušnice, jaké se kupují reprezentativním manželkám,“ poznamenala.

„Oprava," řekla Maya. „Vypadají jako náušnice, jaké se kupují ženě, která vydělala miliony, zatímco se drala na vrchol ve svém oboru a získávala si srdce velké většiny světové populace."

Telefon v kanceláři zazvonil a Ruthanna vrátila náušnice do sáčku, aniž si je zkusila. Pokynula Maye, aby telefon zvedla.

„Rezidence paní Ryderové," řekla Maya a pak nasadila svůj soustředěný výraz. Po chvilce přikývla. „Ano, Jacku, předám tu informaci dál."

„Takže si to malé tajemství nemohl nechat pro sebe, co?" zeptala se Ruthanna, když její asistentka zavěsila.

„Říká, že ti na County Music Awards chtějí dát nějakou obří cenu – ale to bys tam musela jít," potvrdila Maya. „A chtěl, abych ti pověděla, že bys neměla propásnout tak dokonalou příležitost vzít si ty náušnice."

Ruthanna se zasmála. Jack uměl být pořádně neodbytný. „Ten chlap mi může kupovat diamanty až do aleluja," řekla. „Už jsem na odpočinku."

Přeložil Ondřej Duha